

УЧИТЕЛКА.

Но, драга моя, само туй не щеше да ви стигне. Трѣбваше ви още да пожелаете за да принесете добръ ползъ отъ вашѣтъ наукъ; защото, безъ туй, можехте да станете по-глупова, по-голѣмлива и по-лоша.

ВЪЛКАНА.

А пакъ азъ щехъ да пожелахъ за да постана най-добрата отъ сичкытъ дѣвойки; защото ми вече омързна за бѣдъ лоша.

УЧИТЕЛКА.

На туй желаніе нищо нема да кажъ, то е крайно добро. Но, драга моя, има още едно нѣщо ползно, което вый не познавате. Нека прѣдположъ че, да бѣхте были пожелали да бѣдете хубавица, да бѣдете богата, или да имате другъ нѣкоя дарбъ, вый щехте напраздно да ги желаете прѣзъ сичкыя вашъ животъ; защото никога не щехте да бѣдете ни по-богата, ни по-хубава. Желаніята, които желяемъ, въ нищо не ни помагатъ. Но, когато отистина пожелаемъ да бѣдемъ добри и благодѣтелни, трѣбва веднага да почнемъ да пестимъ за да станемъ такыва. Забѣлѣжете, чеда мои тѣзи думы: *Когашо истинно желяемъ* ще ся рѣче, че трѣбва да работимъ, та да станемъ такыва, трѣбва да положимъ за туй секой нужденъ трудъ, защото нема никой, дори и между най-лошытъ, който не бы желалъ до постане веднага благодѣтеленъ, ако и да бы видѣлъ въ туй голѣмъ трудъ; но, ако иска нѣкой отистина да постане добръ, трѣбва да употрѣби срѣдства. Кажете ми, Вълкано, не е ли истина, че вый щехте да пожелаете да станете веднага добра, та да ся избавите отъ труда, дѣто